



# DZIENNIK USTAW

## POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 28 lipca 1954 r.

Nr 35

T R E S C :

Poz.:

### ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

145 — z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie karania przez Państwową Inspekcję Gospodarki Materialowej za naruszenie przepisów o gospodarowaniu materiałami . . . . .	281
146 — z dnia 17 lipca 1954 r. w sprawie wykazu chorób zawodowych . . . . .	282
147 — z dnia 17 lipca 1954 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia . . . . .	283

### ROZPORZĄDZENIA:

148 — Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie określenia chałupników . . . . .	286
149 — Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie wypadków w zatrudnieniu . . . . .	287
150 — Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego oraz udzielania świadczeń z tytułu zatrudnienia za granicą . . . . .	287
151 — Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 29 czerwca 1954 r. w sprawie ordynacji telefonicznej . . . . .	288

145

### ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lipca 1954 r.

#### w sprawie karania przez Państwową Inspekcję Gospodarki Materialowej za naruszenie przepisów o gospodarowaniu materiałami.

Na podstawie art. 6 dekretu z dnia 2 czerwca 1954 r. o Państwowej Inspekcji Gospodarki Materialowej (Dz. U. Nr 25, poz. 95) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia artykuły oznaczają artykuły dekretu z dnia 2 czerwca 1954 r. o Państwowej Inspekcji Gospodarki Materialowej (Dz. U. Nr 25, poz. 95).

§ 2. Karę pieniężną, określoną w art. 5 ust. 1 pkt 3, wymierza dyrektor Państwowej Inspekcji Gospodarki Materialowej.

§ 3. 1. W razie ujawnienia naruszenia przepisów o gospodarowaniu materiałami, stanowiącego wykroczenie przewidziane w art. 10 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301), Państwowa Inspekcja Gospodarki Materialowej przeprowadza dochodzenie w celu:

- 1) ustalenia, czy popełniony został czyn podlegający karze,
- 2) wykrycia sprawców,
- 3) wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy przez zebranie potrzebnych wiadomości, śladów i dowodów.

2. Państwowa Inspekcja Gospodarki Materialowej może w toku dochodzenia przesłuchiwać świadków i biegłych.

§ 4. 1. Po zakończeniu dochodzenia przekazują się akta dochodzenia kolegium przy prezydium właściwej rady narodowej, a w przypadku, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 — dyrektorowi Państwowej Inspekcji Gospodarki Mieszkaniowej.

2. Do akt dochodzenia dołącza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) nazwę jednostki organizacyjnej, w której stwierdzono naruszenie przepisów,
- 2) nazwisko, imię, stanowisko i adres osób obwinionych o naruszenie przepisów,
- 3) wskazanie przepisu, który został naruszony,
- 4) dokładny opis czynu i okoliczności, w których czyn został popełniony,
- 5) treść wyjaśnień udzielonych przez osoby obwinione, a w razie potrzeby — treść wyjaśnień innych osób,
- 6) podpis organu Państwowej Inspekcji Gospodarki Materialowej, który sporządził protokół.

§ 5. Dyrektor Państwowej Inspekcji Gospodarki Materialowej może, gdy stan sprawy tego wymaga, za-

żądać od obwinionych dodatkowych wyjaśnień, przesłuchiwać świadków i biegłych, a także wyznaczyć rozprawę.

§ 6. 1. Dyrektor Państwowej Inspekcji Gospodarki Materiałowej po rozpoznaniu akt sprawy:

- 1) wydaje orzeczenie o ukaraniu w przypadku przewidzianym w art. 5 ust. 1 pkt 3 albo
- 2) umarza postępowanie przed Państwową Inspekcją Gospodarki Materiałowej, jeżeli brak jest znamion czynu ściganego w tym postępowaniu.

2. Dyrektor Państwowej Inspekcji Gospodarki Materiałowej przekazuje akta dochodzenia:

- 1) prokuratorowi, jeżeli naruszenie przepisu zawiera znamiona czynu ściganego w postępowaniu karnosądowym,
- 2) kolegium przy prezydium właściwej rady narodowej, jeżeli naruszenie przepisu zawiera znamiona czynu ściganego w postępowaniu karno-administracyjnym, a brak warunków uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej przez Państwową Inspekcję Gospodarki Materiałowej.

§ 7. Przy wymiarze kar należy rozważyć społeczną szkodliwość czynu, okoliczności, w jakich czyn został popełniony, oraz dotychczasowe zachowanie się obwinionego i wysokość jego wynagrodzenia.

§ 8. 1. Od orzeczeń dyrektora Państwowej Inspekcji Gospodarki Materiałowej osoba ukarana może w terminie dni 14 od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wnieść

odwołanie do Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Orzeczenia dyrektora Państwowej Inspekcji Gospodarki Materiałowej, od których nie wniesiono w terminie odwołania, oraz orzeczenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego są prawomocne.

§ 9. Kary wymierzone prawomocnym orzeczeniem podlegają ściągnięciu na dochód budżetu Państwa w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

§ 10. Do postępowania w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu administracyjnym, chyba że rozporządzenie to stanowi inaczej.

§ 11. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może upoważnić do wymierzania w trybie przepisów niniejszego rozporządzenia kary określonej w art. 5 ust. 1 pkt 3 innych pracowników Państwowej Inspekcji Gospodarki Materiałowej oprócz dyrektora, określając zakres ich uprawnień.

§ 12. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

## 146

### ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1954 r.

w sprawie wykazu chorób zawodowych.

Na podstawie art. 37 ust. 2 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Za choroby zawodowe w rozumieniu dekretu uważa się choroby określone w załączonym wykazie nr 1, jeżeli powstały w związku z zatrudnieniem przy pracach narażających na powstanie określonego schorzenia.

§ 2. Pracownik niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej, objętej wykazem nr 1, jest uprawniony do świadczeń określonych w dekreście i pod warunkami w nim przewidzianymi w razie inwalidztwa lub śmierci

spowodowanych tą chorobą, jeżeli był zatrudniony po dniu 1 stycznia 1947 r. przy pracach narażających go na powstanie lub nawrót choroby zawodowej.

§ 3. Uzupelnienie załączonego wykazu chorób zawodowych następuje na wniosek Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia w razie stwierdzenia powstawania chorób zawodowych, nie wymienionych w załączonym wykazie, a uzasadniających przyznanie świadczeń określonych w dekreście.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz